

Chris Ryan

TEGENAANVAL

Proloog

De Middellandse Zee: dinsdag, 12 september 1989

John Porter stopte het opgevouwen telegram in de binnenzak van zijn legergroene gevechtspak. Hij stond zichzelf een korte glimlach toe en beklom vervolgens snel de grijsmetalene treden van de stalen trap die naar het dek van het HMS *Dorset* leidde. Vanaf de Libanese kust stond een stevige bries en hij voelde hoe de wind vat kreeg op zijn git-zwarte haar, dat recht in zijn gezicht werd geblazen.

'Meisje. Geboren 23.11 uur op 09.11.89. Zeven pond. Sandy. Veel liefs, Diana,' luidde het telegram. De woorden stonden al in zijn geheugen gegrift.

Mijn eerste kind, bedacht hij. Sandy. Ik kan nauwelijks wachten om de glimlach op haar gezicht te zien als ze voor het eerst haar vader aankijkt.

Het enige wat ik moet doen is ervoor zorgen de boel niet te verpesten door me de komende paar uur neer te laten schieten.

Hij liep vastberaden naar de rest van de eenheid. De *Dorset* lag nu drie dagen voor de Libanese kust voor anker, wachtend tot de inlichtingenjongens voldoende info hadden verzameld om aan de missie te kunnen beginnen. Een Britse zakenman, in dienst van een van de wapenfabrikanten die jaarlijks voor miljarden aan belangrijke exportorders binnenhaalden, werd nu al vier maanden lang in een bedompte kelder in Beiroet vastgehouden. De regering wenste onder geen beding met de mensen die hem gevangen hielden te onderhandelen: ook zónder het geavanceerde raketsysteem dat ze in ruil voor Kenneth Brattons vrijlating eisten waren ze al tot de tanden toe bewapend. Dus had de regering gedaan wat ze altijd deed als het erg moeilijk werd:

een beroep doen op het Regiment, dat het probleem dan mocht oplossen. De missie luidde: ga eropaf en zorg ervoor dat je Bratton daar weghaalt. Bij voorkeur, zij het niet noodzakelijkerwijs, in levenden lijve.

‘Gefeliciteerd.’

Johns blik schoot in het rond. Majoor Chris Pemberton stond nauwelijks een meter bij hem vandaan. Een lange kerel – met aanzienlijk meer rimpels op zijn gezicht dan normaal was voor een man van tegen de vijftig – keek hem glimlachend aan, maar in zijn staalgrijze ogen waren nog steeds sporen van ijs waarneembaar. Hij sprak met een onmiskenbaar Yorkshire-accent en over zijn rechterwang liep een diep litteken.

John knikte. ‘Dank u, majoor,’ antwoordde hij.

‘Een meisje?’

‘Ze heet Sandy.’

‘Mooi,’ zei Pemberton. ‘Meisjes zijn altijd gek op hun vader. Wat voor een waardeloze ouwe zak je ook mag zijn.’

‘Is dat...?’

John had zijn zin natuurlijk kunnen afmaken, maar hij zag dat de majoor geen belangstelling meer had. Hij was hier duidelijk niet om tips over luiers te geven. Vanaf de kust stond er een scherpe wind en een kilometer of wat verderop begonnen zich aan de horizon boven zee donkere wolken samen te trekken. Als het de bedoeling was dat ze er vanavond naartoe gevlogen zouden worden, hadden ze nog maar weinig tijd. Het zag ernaar uit dat er storm op komst was.

‘Als je wilt kunnen we je plaats door iemand anders laten innemen,’ zei Pemberton. ‘We hebben reserves bij ons.’

John bleef staan. Zijn plaats door iemand anders laten innemen? Waarom zou hij zijn plaats door iemand anders laten innemen? Hij had acht jaar bij de Irish Guards gezeten en had bij acties overzee al heel wat gevechtservaring opgedaan, waarna hij een jaar geleden voor de derde keer een verzoek had ingediend om naar de SAS te worden overgeplaatst. Toen hij tot het Regiment werd toegelaten, was dat het mooiste moment van zijn carrière geweest. En nu stond hij op het punt voor het eerst aan een missie deel te nemen waarbij echt bloed op het spel stond. Hij zou nog liever overboord springen dan zijn plaats door iemand anders te laten innemen. Hier ging het nou net allemaal om.

‘Dat waardeer ik zeer, majoor,’ zei hij kortaf. ‘Maar dat is wat mij betreft niet nodig.’

Pemberton keek hem onderzoekend aan, en liet zijn grijze ogen over Johns gezicht glijden, op zoek naar enig teken van zwakte. ‘We sturen er niet graag mannen naartoe die aan heel andere zaken lopen te denken, en dit is een belangrijke missie. We kunnen ons geen mislukking permitteren. Als je een kind krijgt, heb je recht op achtenveertig uur verlof thuis, en als je van dat recht gebruik wilt maken, zal niemand je daarop aankijken.’

‘Maakt u zich over mij maar geen zorgen.’

‘Je hebt jezelf al bewezen, Porter. Je hoeft je niet nog eens te bewijzen.’

‘Zoals ik al zei, maakt u zich over mij vooral geen zorgen.’

Pemberton klopte hem op zijn schouder. ‘Goeie kerel,’ mompelde hij.

Samen voegden ze zich bij de rest van de eenheid. Steve, Mike, Dan en Keith waren allemaal aanzienlijk ervarener dan John. Mike was nog maar een jaar of twee bij het Regiment, maar de drie anderen maakten er in totaal al ruim vijftien jaar deel van uit. Ze zullen ongetwijfeld weten waaraan ze beginnen, dacht John. En zo niet, dan moge God ons bijstaan.

‘Het is de bedoeling dat de missie om 20.00 uur van start gaat,’ meldde Pemberton kortaf. ‘Over een kwartier krijgen jullie een uitgebreide briefing.’

John voelde hoe de adrenaline door zijn lichaam kolkte. Nog maar achtenveertig uur geleden hadden ze zich in Hereford verzameld, om kort daarna op het vliegtuig naar Cyprus te worden gezet. Van daaruit waren ze met dezelfde Puma-helikopter die hen over enkele uren naar het vijandelijke gebied zou brengen, naar het schip overgevlogen.

‘Mooi gedaan, jongen, wat de baby betreft,’ zei Steve.

Hij grinnikte. Steve, een Welshman die wel van een praatje hield, was de enige van het groepje met een vrouw en kinderen thuis. Hij grapte altijd dat hij liever op de Falklands actief was dan in Newport achter een kinderwagen te moeten lopen.

‘Als je wilt kunnen we wel een keurig nette, niet al te grote vleeswond voor je regelen,’ zei Keith. ‘Zodat je een paar maanden het hospitaal in moet – kun je lekker flirten met de zusters. Dan heb je tegen

de tijd dat je weer terug bent het hele luierverhaal gemist.’

Keith, een Londenaar met een aangeboren charme, was de grappenmaker van het stel, en steevast de eerste van hen die bereid was een avondje stappen te organiseren. John lachte. Maar er was geen tijd meer om met elkaar te dollen. De vijf man sterke eenheid verzamelde zich benedendeks in de commandocentrale van de *Dorset*. Pemberton stond voor een wit scherm en tikte met een afgeknauwd potlood op de palm van zijn rechterhand. Naast hem zag John een knaap van een jaar of zeven-, achtentwintig staan, met donkerblond haar, de kleur van biscuit, en een nonchalante, bijna arrogante manier van doen, waar John echter niet al te zeer van onder de indruk was. ‘Dit is Peregrine Collinson,’ zei Pemberton. ‘Irish Guards. Hij treedt vandaag als waarnemer bij ons op.’

‘Noem me maar Perry,’ onderbrak Collinson de majoor. Zijn stem weergalmde minstens een decibel of wat te hard door het kleine vertrek. We moeten nodig eens met elkaar babbelen, maat, dacht John. Je spreekt hier geen bataljon toe dat op het punt staat ten strijde te trekken.

‘Ik noem je Gloria,’ mompelde Steve.

John was al in de lach geschoten toen hij Pemberton kortaf hoorde zeggen: ‘Wie was dat?’

‘Glorieus, majoor, glorieus,’ zei Steve.

Pemberton negeerde hem. ‘Ik weet dat we gewoonlijk geen mensen van andere regimenten bij onze briefings toelaten, maar Perry is een uitstekend militair en ik ben ervan overtuigd dat hij in staat is ons te helpen.’

Niemand van hen had tijd om lang bij deze buitenstaander stil te staan: ze hadden maar een paar minuten om hun instructies van buiten te leren. Na wekenlang spuurwerk had de Firma het adres weten te identificeren waar Bratton werd vastgehouden. Gegijzelden werden elke achttien tot vierentwintig uur naar een andere plek overgebracht om de kans zo klein mogelijk te houden dat de locatie ontdekt zou worden, waarbij Hezbollahmensen als taxichauffeurs fungeerden. Agenten binnen Beiroet waren erin geslaagd een van hen zover te krijgen dat hij hun kant had gekozen: de man zat dringend om geld verlegen en was uiterst dankbaar geweest toen men hem vijftigduizend dollar in splinternieuwe biljetten had gegeven. In ruil daarvoor kreeg hij

een colablikje overhandigd waarin een apparaatje zat verborgen dat het satellieten mogelijk maakte de plaats van het blikje uiterst precies vast te stellen. Zodra de man de locatie van de gegijzelde had opgespoord, had hij het blikje in elkaar gedrukt en zo het volgsysteem geactiveerd, en het vervolgens in de goot vlak voor het huis laten vallen. Hij had het daar twee uur geleden gedumpt en sinds dat moment wist de Firma precies waar Bratton zich bevond. Dat betekende dat ze er nu toch echt vannacht op af moesten, want de kans was groot dat hij morgenochtend alweer naar een andere locatie was overgebracht.

De inlichtingenjongens gingen ervan uit dat er twaalf Hezbollahbewakers aanwezig waren, opgesplitst in twee elkaar aflossende ploegen van zes man. Vlak in de buurt bevonden zich ook versterkingen, dus zou de klus snel moeten worden geklaard. De maximale hoeveelheid tijd waarover ze tussen landing en evacuatie konden beschikken was dertig minuten. Als ze er meer tijd voor nodig hadden, was de kans groot dat ze door de vijand onder de voet zouden worden gelopen. Voor het plan zoals ze dat zouden gaan uitvoeren hadden ze de afgelopen jaren voortdurend getraind: de standaardprocedure voor het evacueren van een gegijzelde. Een Puma-helikopter zou hen ernaartoe brengen en op het dak van het gebouw afzetten. Ze zouden er razendsnel naar binnen gaan en alles en iedereen aan flarden schieten, om er daarna weer zo snel mogelijk vandoor te gaan. Mocht er iets fout gaan, dan stond er aan boord van het schip nog een reserveteam klaar. Ze hadden voor dit soort klussen in het *killling house* in Hereford al tientallen keren geoefend. Het was niet verstandig om de aanpak nu te veranderen. *Zorg er nou maar voor dat het werkt.*

‘Een waarschuwend woord,’ zei Pemberton, wiens stem op slag een stuk ernstiger klonk. ‘De Firma gaat ervan uit dat hun man binnen Hezbollah die marker pal buiten het gebouw heeft gepositioneerd, maar je weet nooit zeker of je dit soort lieden wel kunt vertrouwen. Beiroet is dé plaats op deze wereld waar de kans dat je bedonderd en besodemieterd wordt het allergrootst is. Misschien is onze informant alweer naar de tegenpartij overgelopen, of misschien beduvelt hij ons al vanaf het begin. Houd er in elk geval rekening mee dat jullie door een ontvangstcomité kunnen worden opgewacht.’

Zijn blik bleef heel even op John rusten. ‘De kans bestaat dat jullie rechtstreeks in een hinderlaag lopen. Zodra je ook maar éven ver-

moedt dat er iets niet klopt, ga dan niet verder op onderzoek uit. Baan je schietend een weg naar buiten en keer zo snel mogelijk naar jullie basis terug. Het laatste wat we nodig hebben zijn vijf Britse militairen die in dat rotgat worden gevangengenomen, want als dat gebeurt kunnen we jullie op geen enkele manier te hulp komen. Vergeet niet, deze klus overleven om later opnieuw in actie te kunnen komen is al een overwinning op zich. Dus veel succes en geef dat stelletje er maar eens flink van langs.'

Toen ze richting dek liepen bevond John zich naast Steve. De motoren van de Puma waren al gestart en de heli was klaar om op te stijgen. Elke man was verantwoordelijk voor zijn eigen spullen en vóór het vertrek liep John nog snel even zijn uitrusting na: twee stungranaten, twee reguliere handgranaten, een pistool, een mes, een eerstehulpdoosje, een veldfles met water, en het belangrijkste van alles, een M16-geweer met in totaal tweehonderd patronen.

Soepel beklommen ze de metalen trap en behendig bewogen ze zich voort door de smalle ruimtes die naar het vliegdek leidden. Het was al twee minuten voor acht: het was de bedoeling dat de missie om 20.00 uur van start zou gaan. Plotseling hoorde John achter zich iets knappen, direct gevolgd door een gedempte kreet. Toen hij zich omdraaide zag hij Dan nog net met een van pijn verwrongen gezicht in elkaar zakken. John had dat gezicht al tientallen keren tijdens een partijtje voetbal gezien. Hij vermoedde dat hij een pees had beschadigd. 'Gaat het?' vroeg hij.

Dan probeerde overeind te krabbelen en hinkte in de richting van de trap, maar elke keer dat zijn voet de grond raakte stroomden tranen van pijn over zijn gezicht. 'Dit schiet niet op,' siste Steve. 'Op die manier hebben we helemaal niets aan je.'

'Hier voel ik straks niets meer van.'

'Vergeet dat heroïsche gedrag, jongen,' gromde John. 'Dit zul je toch echt moeten uitzitten.'

'Ik neem zijn plaats wel in,' zei Perry, die naast John was komen staan.

John draaide zich naar hem om en keek hem aan. 'Dit is een klus voor het Regiment, makker,' zei hij. 'Ga maar naar Hereford en probeer door de selectie te komen, dan zullen we daarna wel eens kijken of we je kunnen gebruiken.'

Pemberton was er nu ook bij komen staan. Hij keek van John naar Steve, en vervolgens naar Perry. Op zijn voorhoofd waren denkrimpels verschenen. Zo vreemd is dat niet, bedacht John. Eén minuut voor de start van deze operatie hebben we er al een puinhoop van gemaakt. ‘Jullie komen anders wel een man tekort,’ merkte hij op.

‘Met z’n vieren moet het ook lukken,’ zei Mike.

‘Je hebt elke man broodnodig,’ zei Pemberton.

‘Laat een van de reservejongens dan maar opdraven,’ zei Steve.

Pemberton schudde zijn hoofd. ‘Die zijn te ver weg.’

Hij wierp een snelle blik op Perry, alsof hij het karakter van de man probeerde te doorgronden. ‘Jij gaat mee,’ zei hij kortaf. ‘En jullie zorgen ervoor dat je binnen dertig seconden aan boord van die heli bent.’

John begon te hollen. Enkele seconden later bereikte hij het vliegdek. ‘Niet te geloven,’ snauwde Steve. ‘Worden we verdomme opgezaald met de een of andere officier. Ik stel voor dat we die snotneus er ergens boven de Middellandse Zee uitgooien.’

‘Wie is die knakker eigenlijk?’ vroeg John.

‘Zijn ouweheer was generaal, ene Daniel Collinson,’ zei Steve. ‘Die vervolgens in de City carrière heeft gemaakt. Zijn peetvader is Sir Arnold Langham, die vroeger op het ministerie van Defensie heeft gewerkt. Collinson weet waar alle touwtjes lopen en weet ook precies hoe je eraan moet trekken. Die knaap heeft meer connecties dan British Airways en is niet te beroerd om daar gebruik van te maken.’

Het motorgeluid van de heli zwol aan en de Puma was klaar om zich van het vliegdek te verheffen. John hees zich aan boord en ging met zijn rug tegen de metalen achterkant van de cabine zitten, waarna Steve, Mike en Keith zich naast hem persten. Perry zat een eindje verderop. Terwijl de helikopter omhoogschoot onderging John heel even een duizeligmakend moment van gewichtloosheid. Hij keek in Perry’s ogen en vroeg zich af wat hij daar zag. Angst misschien? Nee, het was minachting. Voor de jongens of voor de vijand, hij zou het niet kunnen zeggen.

Het zware kloppen van de rotorbladen van de Puma was oorverdovend. Elke man had een helm op waar aan de binnenkant een zender/ontvanger was gemonteerd, waardoor de piloot hun rechtstreeks instructies kon geven. Niemand zei iets. In de ogenblikken vlak voor de start van een missie zei nooit iemand iets. Elke man had een

paar minuten stilte nodig om voor zichzelf alles op een rijtje te kunnen zetten en zich te verzoenen met de wetenschap dat, hoewel er een kans was dat ze levend zouden terugkeren, die zo verdomde klein was dat niet één weldenkend mens daar genoeg mee zou nemen.

‘Zoals Sir Winston Churchill al in juli 1940 voor de BBC-microfoon opmerkte,’ begon Collinson, sprekend over de radio, zodat zijn woorden voor elke aanwezige in de heli luid en duidelijk hoorbaar waren, “Dit is een oorlog met onbekende krijgers; maar laten we er allemaal naar streven in onze plicht te blijven geloven en daarin niet te falen, zodat de duistere vloek van de tirannie uit ons tijdsgewricht zal worden verbannen.” Hij zweeg even. ‘Ik vond dat we daar de komende paar uur even stil bij moesten staan en er wellicht kracht aan kunnen ontlenen.’

Steve rolde met zijn ogen. Hij deed zijn helm af en haalde de koptelefoon eruit die erin was vastgemaakt. ‘Gek, ik kan plotseling niets meer horen,’ schreeuwde hij om zich boven het motorgeluid verstaanbaar te maken. ‘Ik denk dat die verrekte oortjes het alwéér begeven hebben.’

Tijdens de vlucht naar de kust was de Puma op vrij grote hoogte gebleven, maar nu vloog ze erg laag, vlak boven de grond, scheerde over de havens en bracht hen rechtstreeks naar het hart van de stad. Door zo laag mogelijk boven de grond te vliegen kon de heli moeilijk door de radar worden gedetecteerd en was het toestel ook een stuk minder kwetsbaar voor vanaf de schouder gelanceerde luchtdoelraketten: de vijand had geen tijd om fatsoenlijk te richten, want het volgende moment was de heli alweer verdwenen. Maar het resultaat was wel een vlucht die je het gevoel gaf dat je maag voortdurend werd omgedraaid. John had dit al een keer of wat meegemaakt in Ulster, waar hij laag over het gevaarlijke grensgebied had gevlogen toen dat nog onder controle van de Provisionals stond, en hij had dan ook geleerd in die paar uur voor de start van een missie niets meer te eten. Het eindigde er toch altijd mee dat de restanten daarvan op je schoenen terecht kwamen. Hij keek om zich heen en zag hoe Steve en Keith zich met een grimmig gezicht aan de zijkant van de cabine vasthielden. Vervolgens keek hij naar Perry, en zag met iets van plezier dat de man zijn handen tegen zijn maag gedrukt hield. Jij wordt tijdens deze klus een blok aan het been, makker, hield hij zichzelf voor.

‘Twintig seconden, nog twintig seconden,’ riep de piloot in hun geïntegreerde koptelefoons.

De heli begon hevig te trillen en zakte nog wat verder richting grond. De piloot wist precies waar het bewuste huis zich bevond: het in de goot liggende colablikje zond een signaal uit dat krachtig genoeg was om hen naar het juiste punt te leiden. Maar hij vloog nu erg laag en scheerde op dakhoogte over de straten. Als ze hoger gingen zitten, zou een tegenstander misschien de kans krijgen een van de schouder af te vuren raket op de Puma te richten. Plotseling trok de heli scherp op en voelde John zijn maag omhoogkomen. De Puma vibreerde hevig en bleef het volgende moment stil in de lucht hangen.

John drukte de M16 stevig tegen zijn borst. Binnen de Puma knipperden allerlei lampjes en het huilen van de twee turbinemotoren van de heli zwol nog eens extra aan toen de cabinedeur werd opengeschoven. ‘Go!’ schreeuwde Steve. ‘Eruit, verdomme!’

Vier stel touwen werden naar buiten gegooid. John zette zich schrap tegen de metalen vloer en drukte zich naar buiten. Steve daalde als eerste af, gevolgd door John, met Mike en Keith er direct achteraan. Collinson aarzelde, merkte John. Terwijl de heli een halve meter boven het gebouw in de lucht hing, schoot er een enorme stofwolk recht de lucht in, waardoor er een glinsterend lichtschijnsel ontstond dat het onmogelijk maakte ook maar iets te zien. John greep het touw beet, gleden erlangs naar beneden en kwam met een klap op het dak van het gebouw terecht.

‘Doorlopen,’ schreeuwde Steve met een rauwe, schorre stem.

Ze hadden deze manoeuvre in het *killing house* al honderden keren geoefend. Je met geweld snel toegang verschaffen. Maximale snelheid en maximale agressiviteit. De tactiek stond vast. Maar in het echt was het altijd anders. Op je thuisbasis dééd de tegenstander alleen maar of hij je wilde doden.

Ze waren op een plat dak beland, waar één enkele deur toegang bood tot een trap die op de eerste verdieping uitkwam van een huis dat in totaal twee woonlagen telde. Steve en Mike hadden het slot van de deur al kapotgeschoten en de twee mannen namen onverschrokken het voortouw. John holde achter hen aan, zijn oren gespist, wachtend op het eerste geweervuur waarmee ze ongetwijfeld begroet zouden worden, en met zijn wapen dicht tegen zijn borst gedrukt, zijn vinger

aan de trekker, klaar om te vuren. Collinson kon wat minder snel meekomen en had nu al een paar meter achterstand.

‘Uitschakelen, uitschakelen!’ schreeuwde Steve.

John liet zich zodra hij de overloop van de eerste verdieping bereikte op zijn knieën vallen. Hij zag de man maar al te duidelijk: een eenzame gestalte, gehuld in een zwart gewaad, met een AK-47 voor zijn borst en met een donkere bril voor zijn ogen. John haalde de trekker van zijn M16 over en gaf een serie korte vuurstoten af. Naast hem hadden Mike en Keith hetzelfde gedaan. Een dodelijke kogelregen beet hele stukken steen en kalk uit de muur, maar het grootste deel ervan boorde zich in de borst van hun enige tegenstander, zodat die achterwaarts tegen de wand sloeg, terwijl uit minstens tien verschillende wonden bloed tevoorschijn kolkte en er aan zijn lippen – terwijl de man zich die laatste paar seconden nog wanhopig aan het leven probeerde vast te klampen – nog heel even een deerniswekkend gekreun ontsnapte.

Steve schoof het lichaam met één krachtige beweging van zijn voet opzij en wierp er de kortst mogelijke blik op om zich ervan te overtuigen dat er geen adem meer werd gehaald. Het huis was een simpel, flatachtig betonnen bouwsel, en alleen uit de inlichtingenrapporten hadden ze kunnen opmaken dat het in feite de façade was van een ondergronds bunkercomplex. Het volgende moment kwam er een tweede man hun gezichtsveld binnengehold. Een kort salvo uit hun geweren maakte korte metten met hem. Nu lag er weer een door kogels doorzeefd lichaam voor hen op de grond. John voelde hoe hij steeds opgewondener raakte, waardoor hij zich met de tweede sterker voelde.

Met een kort salvo hadden Keith en Mike zich toegang tot de begane grond van het gebouw verschaft. Daar bevond zich een eenvoudig rechthoekig vertrek dat pakweg zes bij zeven meter groot was, en waar in een hoek een paar motorfietsen stonden geparkeerd. Het rook er naar soldeerbouten en dieselolie. Helemaal achterin bevond zich een trap, die naar beneden leidde. Een bleek schijnsel baande zich een weg naar de oppervlakte. John bleef heel even staan. Nadat hun geweren hun moordend vuur hadden afgegeven was er een korte, angstaanjagende stilte neergedaald. Hij keek naar links, en toen naar rechts. Plotse-ling klonk er een schreeuw, direct gevolgd door een kort salvo. John

voelde hoe er een stuk muur pal naast hem door kogels werd opengereten. Hij liet zich razendsnel op zijn knie zakken en haalde de trekker van zijn M16 over. Hij had geen flauw idee wáár hij op schoot, totdat hij zijn aanvaller in elkaar zag zakken.

‘Hoeveel hebben we er tot nu toe gedood?’ blafte hij.

‘Drie, misschien vier,’ antwoordde Steve. ‘Maar er moeten hier nog veel meer van die klojo’s zitten.’

John liep in de richting van de trap. Ze konden er vergif op innemen dat er beneden nog meer Hezbollahstrijders zaten.

‘Stungranaten,’ beval Steve.

Beide mannen haakten een ovaal voorwerp van hun koppel, trokken de pin eruit en gooiden hem in het trapgat. De percussiegranaten hadden een vertraging van drie seconden, waarna het gedempte geluid van een ontploffing te horen was. De exploderende granaat ontketende een gloeiend hete schokgolf, direct gevolgd door een uitdijende gaswolk die iedereen die ermee in aanraking kwam tijdelijk buiten gevecht stelde. In de twee minuten tijd die ze nu hadden, zou de eenheid hun man moeten zien op te sporen.

‘Naar beneden!’ schreeuwde Steve.

Achter zich hoorde John het geluid van iemand die stond te kotsen. Collinson had zojuist aan de zijkant van het vertrek staan overgeven. Hij leunde tegen een muur en keek beschaamd op zijn braaksel neer, terwijl hij een hand tegen zijn maag gedrukt hield in een poging weer een beetje op adem te komen. ‘Alles oké, makker?’ vroeg John.

‘Kan niet beter,’ antwoordde Collinson kortaf.

‘Zo zie je er anders niet uit.’

‘Ik heb je toch gezegd dat het prima met me gaat?’ reageerde Collinson fel.

‘Je kunt hier blijven als je – ’

‘Laat die verdomde bedpisser daar maar blijven,’ riep Steve. ‘We gaan naar beneden!’

Mike, Keith en Steve waren al begonnen met het afdalen van de trap. Hun gevechtslaarzen roffelden over de betonnen treden, een geluid dat weerkaatst werd in de kleine ruimte. John ging onmiddellijk achter hen aan. Onder aan de trap bevond zich een smalle gang die zich zowel naar links als naar rechts een meter of zes uitstrekte, met in beide richtingen een deur. Er lag een man bewusteloos op de vloer, bij

wie er bloed uit zijn neus stroomde: hij was door de rook van de stungraanat uitgeschakeld. Die vulde met zijn kwalijke, meedogenloze stank nog steeds het vertrek. Twee kale peertjes verspreidden een onheilspellend schijnsel dat grote moeite had om door de dampen heen te dringen. In één vloeiende beweging joeg Steve drie kogels in de schedel van de man die voor zijn voeten lag, die zich dwars door zijn hersens boorden. Het lichaam leek door de kracht van de inslagen nog even op en neer te stuiteren en een stuk schedel schoot over de betonnen vloer, maar nog geen seconde later bewoog het niet meer.

‘Twee man naar links, en twee naar rechts!’ schreeuwde Steve.

Zijn stem echode rond de hoek en galmde nog na in Johns oren toen hij rechts afslieg en de afgesloten betonnen gang in holde. Hij had zijn M16 doorgeladen en samen met Steve bewoog hij zich nu behoedzaam naar de eerste deur. Ze hadden de procedure aan boord van het schip al helemaal uitgewerkt. John zou de deur intrappen, waarbij Steve achter hem zou staan, klaar om alles aan flarden te schieten wat bewoog. Geen van beide mannen hoefde ook maar iets te zeggen.

John hoorde in de gang achter hem het geratel van geweervuur, direct gevolgd door het geluid van een man die een kreet slaakte. Zonder zich een ogenblik te bedenken nam hij zijn geweer in zijn linkerhand, zette zich schrap en wierp zich vervolgens met zijn hele gewicht tegen de deur. Toen die openvloog was Steve al op de vloer neergeknield, zijn geweer in beide handen. Er was maar een fractie van een seconde voor nodig om vast te stellen dat er zich geen gegijzelde in het vertrek bevond, en direct na die conclusie pompte Steve een lang salvo in het vertrek. De kogels vlogen door de drie bij drie meter grote ruimte, waarbij twee bewakers die probeerden de door de stungranaten veroorzaakte dampen te boven te komen onmiddellijk neergingen. Geen van beiden had een flauw idee waardoor ze geraakt werden: voor ze in de gelegenheid waren hun eigen wapen te grijpen werden hun longen door talrijke kogels geperforeerd en zakten ze op de vloer in elkaar.

Ze hadden met geharde, goed getrainde tegenstanders te maken, merkte John: ze behielden hun discipline en probeerden zich te hergroeperen, maar ze waren overrompeld door de snelheid en de omvang van de aanval.

John hoorde iets bewegen. Een eindje verderop ging een andere deur open. Hij zag nog net een flinter metaal uit de kier tevoorschijn

komen. John herkende het onmiddellijk. Het was de loop van een AK-47. Hij wachtte af, telde zijn hartslagen terwijl hij de schutter de gelegenheid bood net voldoende van zichzelf bloot te geven om het leven erbij in te schieten. Een centimeter, en nog een. De man kon zich nu elk moment omdraaien en vuren. John wachtte, liet een seconde wegtikken, en toen nog een. Hij zag nu een hand. John drukte de kolf van de M16 nog eens extra stevig tegen zijn schouder en richtte. De man was een jaar of dertig, vrij tener, en met een onverzorgde, smerige baard. Hij haalde de trekker lichtjes over en vrijwel op hetzelfde moment explodeerden de kogels uit de geweerloop. De AK-47 viel op de grond toen stukjes witheet metaal de hand die het wapen had vastgehouden veranderden in aan flarden gescheurd, bloederig weefsel.

John liet een brul van beheerste woede aan zijn longen ontsnappen en sprong naar voren, waarbij hij zijn M16 op de gewonde man richtte om hem met een kort salvo definitief uit te schakelen. Toen hij opkeek zag hij Kenneth Bratton geketend op een stoel zitten die aan de vloer was bevestigd. Zijn armen waren vastgebonden met touwen die diep in zijn huid sneden, terwijl er ook nog eens een prop in zijn mond was gestopt die op zijn plaats werd gehouden door een dik stuk isolatietape. Hij droeg een zwarte overall die aan de voorkant onder het vuil zat. In zijn ogen was pure doodsangst te zien: de verkrampte, smekende angst van een man die weet dat zijn leven aan een uiterst dunne zijden draad hing.

Achter hem bevond zich nog een bewaker. Het was nog maar een jongen, misschien een jaar of vijftien oud, met een geschoren hoofd en een baard van een week. In zijn hand had hij een Browning BDA 380, een pistool met een korte loop. En hij hield dat wapen recht op John gericht. Een secondelang voelde John hoe het koude zweet hem uitbrak: hij moest heel even aan Sandy denken en bedacht triest dat hij zijn dochter misschien nooit meer terug zou zien. Hij had wel vaker meegemaakt dat er een vuurwapen op hem was gericht, maar nog nooit met dezelfde dodelijke zekerheid die hier tentoon werd gespreid, de jongen was vastbesloten hem te doden.

‘Kalm aan, makker,’ zei John.

De jongen snauwde iets in het Arabisch.

Er was een spoor van nervositeit in zijn stem te horen, merkte John. Het is nog maar een jongen. *Hij is doodsbang.*